

ΠΑΟΛΑ ΠΕΡΕΤΙ

Η
απόσταση
ανάμεσα
σ' εμένα
και την
Κερασιά

Έχει
μεταφραστεί
σε 25 γλώσσες

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η απόσταση ανάμεσα σ' εμένα και την κερασιά**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *La distanza tra me e il ciliegio*

Από τις Εκδόσεις Rizzoli Libri, Μιλάνο 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Paola Peretti

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δήμητρα Δότση

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Carolina Rabei

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Paola Peretti, 2018

Originally published in the Italian language as *La distanza tra me e il ciliegio* by Rizzoli Libri, Milano. First published in the English language as *The Distance Between Me and the Cherry Tree* by Hot Key Books an imprint of Bonnier Zaffre Ltd., London.

Published in Greece by arrangement with Bonnier Zaffre Ltd. and P. & R. Permissions & Rights Ltd.

All rights reserved.

The moral rights of the author have been asserted.

© Εικονογράφησης: Carolina Rabei, 2018

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3419-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3420-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΑΟΛΑ ΠΕΡΕΤΙ

Η
απόσταση
ανάμεσα
σ' εμένα
και την
Κερασιά

Μετάφραση: Δήμητρα Δότση

*Στην Άννα και στον Μάριο,
τους υπέροχους αφηγητές, αναγνώστες, μάγειρες,
κομμωτές, αυτοκινητιστές, στιλίστες, δασκάλους,
ψυχολόγους, κωμικούς, παιδαγωγούς, φίλους,
παππούδες.*

*Ή καλύτερα, στη μαμά και στον μπαμπά.
Έχετε κάνει πολλά, και τα έχετε κάνει καλά.
Πείτε το στα μωρά που ήσασταν, σας παρακαλώ.*

Εβδομήντα μέτρα

Το σκοτάδι

Ολα τα παιδιά φοβούνται το σκοτάδι. Το σκοτάδι είναι ένα δωμάτιο χωρίς πόρτες και χωρίς παράθυρα, με κάτι τέρατα που σε αρπάζουν και σε καταβροχθίζουν αθόρυβα.

Εγώ το μόνο που φοβάμαι είναι το δικό μου σκοτάδι, αυτό που έχω μες στα μάτια μου.

Το σκοτάδι αυτό δεν το έχω βγάλει απ' το μυαλό μου. Αν το έβγαζα από το μυαλό μου, η μαμά μου δε θα μου αγόραζε αυτά τα γλυκά με κρέμα σε σχήμα ροδάκινου και δε θα με άφηνε να τα τρώω πριν από το βραδινό φαγητό. Αν όλα ήταν μια χαρά, ο μπαμπάς μου δε θα κρυβόταν στο μπάνιο όπως κάνει όποτε μας τηλεφωνεί η σπιτονοικοκυρά μας – κάθε φορά που μας παίρνει τηλέφωνο, πάντα κάτι κακό έχει να μας πει.

«Μην ανησυχείς», μου λέει η μαμά καθώς πλένει τα πιάτα μετά το βραδινό φαγητό. «Πήγαινε να παίξεις στο δωμάτιό σου και μη σκέφτεσαι τίποτα».

Εγώ μένω για λίγη ώρα στην πόρτα της κουζίνας, προσπαθώντας με τη δύναμη της σκέψης μου να την αναγκάσω να γυρίσει προς το μέρος μου, αλλά δεν τα καταφέρνω ποτέ. Κι έτσι τώρα βρίσκομαι εδώ, στο δωμάτιό μου, να χαϊδεύω τον Ότιμο Τουρκαρέ, τον γκριζοκαφετή γάτο μου, που έχει μια φούντα στο τέλος της ουράς του. Τον Ότιμο δεν το νοιάζει καθόλου αν θα τον σηκώσεις ψηλά, αν θα τον αναποδογυρίσεις στο χαλί ή αν θα τον πάρεις στο κυνήγι με το βουρτσάκι του μπάνιου. Γάτα είναι, λέει ο μπαμπάς, και οι γάτες είναι ομορτουνίστριες. Ίσως αυτό σημαίνει ότι του αρέσει να ασχολούμαστε μαζί του. Εμένα πάντως μου φτάνει να είναι δίπλα μου όταν έχω κάποιο πρόβλημα και νιώθω την ανάγκη να σφίξω κάτι ζεστό και χνουδωτό. Να, όπως τώρα καλή ώρα.

Το ξέρω ότι κάτι δεν πάει καλά. Μπορεί να πηγαίνω τετάρτη δημοτικού, αλλά καταλαβαίνω τα πάντα. Το κορίτσι του ξάδελφού μου λέει ότι έχω το τρίτο μάτι. Η κοπέλα του είναι Ινδή κι έχει μια βούλα ζωγραφισμένη στη μέση του μετώπου της. Μου αρέσει που το σκέφτεται αυτό, όμως εμένα θα μου έφτανε αν έβλεπα καλά με τα δύο μάτια που έχω ήδη.

Καμιά φορά, να, όπως τώρα για παράδειγμα, μου 'ρχεται να βάλω τα κλάματα. Όποτε πάω να κλάψω, τα γυαλιά μου θαμπώνουν. Τα βγάζω γιατί τουλάχιστον έτσι στεγνώνουν και μου περνάει εκείνο το κόκκινο σημάδι στη μύτη. Τα φοράω από την πρώτη δημοτικού.

Αυτά εδώ τα κίτρινα με τα στρασάκια τα αγοράσαμε πέρσι τον Δεκέμβριο και μου αρέσουν πολύ. Τα βάζω πάντα μπροστά στον καθρέφτη.

Χωρίς τα γυαλιά μου το μόνο που βλέπω είναι μια ομίχλη, όπως όταν κάνω μπάνιο με πολύ ζεστό νερό. Αυτή την ομίχλη μου τη λένε Στάργκαρντ ή τουλάχιστον έτσι μου είπαν οι γονείς μου, που το άκουσαν στο νοσοκομείο. Το *σμάρτφον* του μπαμπά μου που έχει και ίντερνετ γράφει ότι ο κύριος Στάργκαρντ ήταν ένας Γερμανός οφθαλμίατρος που έζησε πριν από εκατό χρόνια. Εκείνος ήταν που ανακάλυψε τι συμβαίνει μέσα στα μάτια μου. Κατάλαβε μάλιστα πως όποιος έχει αυτή την ομίχλη αρχίζει να βλέπει κάτι μαύρες σκιές μπροστά από τα πράγματα και τους ανθρώπους κι αυτές οι σκιές σιγά σιγά γίνονται όλο και πιο μεγάλες, όλο και πιο γιγάντιες κι έτσι όποιος τις έχει πρέπει να πλησιάζει όλο και πιο κοντά στα πράγματα για να τα βλέπει καλύτερα. Το ίντερνετ λέει: *Η ασθένεια αυτή πλήττει κατά προσέγγιση έναν στους δέκα χιλιάδες ανθρώπους*. Η μαμά μου ισχυρίζεται ότι ο Θεός έχει επιλέξει τους ξεχωριστούς ανθρώπους, εγώ, όμως, δε νιώθω και πολύ τυχερή ούτε τότε το σκέφτομαι.

*Πράγματα που θεωρώ ποδύτιμα
(και που δε θα μπορώ πια να κάνω)*

Κοιτάζομαι στον καθρέφτη από τρία βήματα από-
σταση.

Η απόσταση αυτή, όμως, μειώνεται όλο και περισσό-
τερο. Πέρσι στεκόμουν στα πέντε βήματα. Μπροστά
από τον καθρέφτη χαϊδεύω το κεφαλάκι του Ότιμο
Τουρκαρέ και ισιώνω τα μαλλιά μου. Τώρα τελευταία,
της μαμάς μου της αρέσει να μου φτιάχνει κοτσίδες και
ποιος την ακούει αν τύχει και τις λύσω! Της αρέσουν τό-
σο πολύ που με αφήνει να κοιμάμαι έτσι. Ο μπαμπάς
μου βγάζει το κεφάλι από την πόρτα του δωματίου μου
και μου λέει να φορέσω τις πιτζάμες μου και να πλύνω
τα δόντια μου. Εγώ του λέω ναι, αλλά μετά στέκομαι
στο παράθυρο για κάμποση ώρα μέχρι να κάνω ό,τι μου
έχει πει. Από το παράθυρο του δωματίου μου φαίνεται
ένα μεγάλο κομμάτι μαύρου ουρανού. Μου αρέσει να
κοιτάζω έξω κάτι βράδια του φθινοπώρου σαν το απο-
ψινό που δεν κάνει κρύο και το φεγγάρι και ο πολικός

αστέρας λάμπουν δυνατά. Η μαμά λέει ότι αυτά τα δύο είναι το φανάρι και το σπύρτο του Χριστού. Εμένα πά-
λι αυτό που με νοιάζει είναι να κοιτάζω αν πράγματι
βρίσκονται στη θέση τους κάθε βράδυ.

Πριν κοιμηθώ, ο μπαμπάς μου διαβάζει πάντα μια ιστορία. Τώρα είμαστε στη μέση του *Ρομπέν των δασών*, που με κάνει να βλέπω όνειρα γεμάτα δάση και βέλη. Κι ύστερα συνήθως έρχεται και η μαμά, που μου τακτοποιεί τις κοτσίδες πάνω στο μαξιλάρι, γύρω από το πρόσωπό μου, και μου λέει καληνύχτα με την ανάσα της να μυρίζει γρανίτα μέντα.

Απόψε, όμως, μπαίνουν και οι δύο μαζί και κάθονται στο κρεβάτι μου, ο ένας από τη μια μεριά κι ο άλλος από την άλλη. Μου λένε πως έχουν καταλάβει ότι βλέπω κάπως λιγότερο και γι' αυτό αποφάσισαν να κάνω ορισμένες ειδικές εξετάσεις την επόμενη εβδομάδα. Δε μου αρέσει να λείπω από το σχολείο γιατί χάνω διάφορες σημαντικές πληροφορίες (πόσος καιρός χρειάστηκε να χτιστούν οι πυραμίδες;) και κουτσομπολιά (είναι αλήθεια ότι η Κιάρρα και ο Τζανλούκα του Δ3 τα έφτιαξαν;). Μπροστά στους γονείς μου, όμως, δε λέω κουβέντα. Περιμένω να φύγουν και να σβήσουν το μεγάλο φως, ύστερα ανάβω το πορτατίφ στο κομοδίνο μου και πάνω τις ράχες των βιβλίων που έχω πάνω από το κεφαλάρι του κρεβατιού μου, σ' ένα ράφι. Παίρνω ένα τετράδιο που έχει μια φαγωμένη άκρη.

Το αφήνω πάνω στο μαξιλάρι μου. Στο εξώφυλλο

υπάρχει κολλημένη μια ετικέτα που λέει: Η ΛΙΣΤΑ ΤΗΣ ΜΑΦΑΛΝΤΑ.

Αυτό το τετράδιο είναι το προσωπικό μου ημερολόγιο. Στην πρώτη σελίδα είναι γραμμένη μια ημερομηνία:

14 Σεπτεμβρίου

Ήταν πριν από τρία χρόνια και έντεκα μέρες ακριβώς. Από κάτω γράφει:

*Πράγματα που θεωρώ πολύτιμα
(και που δε θα μπορώ πια να κάνω)*

Δεν είναι και τόσο μεγάλη λίστα. Για να 'μαι ειλικρινής, τρεις σελίδες είναι όλες κι όλες. Στην αρχή της πρώτης γράφει:

*Να μετράω όλα τα αστέρια που βγαίνουν τη νύχτα
Να οδηγώ υποβρύχιο
Να κάνω τα φωτεινά σινιάλα της καληνύχτας από
το παράθυρο*

Συναγερμός. Θαμπωμένα γυαλιά.

Η γιαγιά έμενε ακριβώς απέναντί μας, στο κόκκινο σπίτι με τα δαντελένια κουρτινάκια. Εκεί τώρα μένει

ένα ζευγάρι που δε χαιρετάει ποτέ κανέναν και που άλλαξε όλα τα κουρτινάκια. Η γιαγιά ήταν η μαμά του μπαμπά, είχε μπούκλες σαν κι εκείνον κι εμένα, αλλά μόνο λευκές, και μου έκανε πάντα σινιάλο με τον φακό της πριν πέσει για ύπνο. Ένα αναβόσβημα σήμαινε «σε παίρνω τηλέφωνο». Δύο αναβοσβήματα, «καληνύχτα». Τρία αναβοσβήματα, «επίσης». Μόνο που αυτό γινόταν παλιά, όταν ακόμα με έβλεπα στον καθρέφτη από εννιά βήματα απόσταση.

Τη δεύτερη σελίδα δεν την έχω δείξει σε κανέναν, ούτε καν στον Ότιμο Τουρκαρέ, γιατί είναι στ' αλήθεια πολύ μα πάρα πολύ μυστική, και γι' αυτό την έχω γράψει σε κώδικα.

Στην τρίτη σελίδα γράφει:

Να παίζω μπάλα με τα αγόρια

Να βρίσκω διαδρομές στο πεζοδρόμιο γιατί, αν πέσω, θα βουτήξω στη λάβα και θα πεθάνω

Να κάνω διαγωνισμό καλαθιών με χάρτινες μπάλες

Να σκαρφαλώνω στην κερασιά του σχολείου

Από την πρώτη μέρα του δημοτικού έχω ανεβεί ένα σωρό φορές στην κερασιά του σχολείου μου. Η κερασιά αυτή είναι το δέντρο μου. Κανένα άλλο παιδί δεν μπορεί να σκαρφαλώσει τόσο ψηλά όσο εγώ. Όταν ήμουν μικρή χάιδευα τον κορμό του δέντρου μου, τον αγκάλιαζα... ήταν ο φίλος μου.

Στην κερασιά του σχολείου μου βρήκα τον Ότιμο Τουρκαρέ. Ήταν κατατρομαγμένος και γκριζοκαφετής όπως τώρα, αλλά πιο άσχημος. Ήταν τόσο μικρός που τον έβαλα στην τσέπη της ποδιάς μου για να τον πάω στο σπίτι και μόνο όταν τον ακούμπησα στο τραπέζι της κουζίνας κατάλαβαν οι γονείς μου ότι αυτό το πράγμα ήταν ένα μικρό γατάκι. Δεν τον είχα βαφτίσει ακόμα Ότιμο Τουρκαρέ. Δεν είχε καν όνομα. Αφού πέρασε λίγος καιρός που τον είχα φέρει στο σπίτι και με ακολουθούσε παντού, ακόμη και στο σχολείο, ο μπαμπάς μου χάρισε το αγαπημένο του βιβλίο, τον *Αναρριχώμενο βάρνο*, και μου το διάβαζε τα βράδια, πριν με πάρει ο ύπνος. Κάπως έτσι, λοιπόν, γνώρισα τον Κόζιμο, ένα μεγαλύτερό μου αγόρι, που ζούσε σε μια εποχή γεμάτη με ανθρώπους που φορούσαν περούκες και που ήθελαν να τον αναγκάσουν να κάνει βαρετά μαθήματα και να τρώει απαίσια φαγητά. Μαζί με τον Κόζιμο, γνώρισα κι ένα σκυλάκι που είχε δύο ονόματα και αποφασίσαμε ότι ο Ότιμο Τουρκαρέ είχε φάτσα τελείως Ότιμο Τουρκαρέ. Ο γάτος μας βέβαια δεν έχει δύο αφεντικά όπως ο σκύλος της ιστορίας, που τον έλεγαν Ότιμο Μάσιμο όταν ήταν με τον Κόζιμο και Τουρκαρέ όποτε επέστρεφε στην άλλη αφεντικίνα του, τη Βιόλα.

Στο βιβλίο αυτό, ο αγαπημένος μου ήρωας είναι ο Κόζιμο. Μου αρέσει πολύ που πάει να ζήσει πάνω στα δέντρα και δεν ξανακατεβαίνει επειδή θέλει να είναι ελεύθερος. Εγώ δε θα είχα ποτέ το θάρρος να κάνω κά-

τι τέτοιο. Μια μέρα προσπάθησα να φτιάξω ένα σπιτάκι ανάμεσα στα κλαδιά της κερασιάς με χαρτί υγείας, αλλά έπιασε βροχή και οι τοίχοι έλιωσαν. Αυτό που μου άρεσε, όμως, να κάνω ήταν να παίρνω μαζί μου κάποιο κόμικ και να το διαβάζω καθισμένη σ' ένα κλαδί. Τότε έβλεπα ακόμη καλούτσικα.

Από την πρώτη δημοτικού, κάθε χρόνο κάνω εξετάσεις στα μάτια μου με κάτι σταγόνες που καίνε. Οι γιατροί μου όλο αυτό το ονομάζουν «ρουτίνα». Νομίζω, όμως, ότι οι ειδικές εξετάσεις που θα κάνω την επόμενη εβδομάδα θα είναι κάπως διαφορετικές, γιατί το φωτάκι που έχω μέσα στα μάτια μου σβήνει πολύ γρήγορα. Πολύ, πολύ, πολύ γρήγορα. Μου το εξήγησε η οφθαλμίατρος, που δεν είναι Γερμανίδα όπως ο κύριος Στάργκαρντ και δεν έχει ανακαλύψει τίποτε απολύτως, αλλά μου δίνει πάντα ένα μολύβι με μια πολύχρωμη γόμα επάνω. Μου είπε ότι σε κάποιους ανθρώπους το φωτάκι αυτό σβήνει όταν γεράσουν και σε άλλους πιο νωρίς. Εμένα θα σβήσει –και θα σβήσει τελείως– όσο είμαι ακόμα μικρή.

Θα μείνω στο σκοτάδι, είπε.

Τώρα, όμως, δεν έχω καμιά διάθεση να τα σκέφτομαι αυτά. Τώρα το μόνο που θέλω είναι να ονειρεύομαι τα δάση και τα βέλη του *Ρομπέν των δασών*.

Κλείνω το ημερολόγιό μου και σβήνω το φως.

Κόζιμο, θα με βοηθήσεις;

Εσύ, ναι, εσύ μπορείς να κάνεις τα πάντα και επιπλέον είσαι πολύ καλό παιδί. Το ξέρω γιατί στο βιβλίο διάβαζες ιστορίες στον ληστή αν κι εκείνος είχε κάνει ένα σωρό άσχημα πράγματα. Όσο σκέφτομαι ότι του τις διάβαζες πίσω από τα κάγκελα της φυλακής μέχρι την ημέρα που τον καταδίκασαν σε θάνατο. Εμένα, όμως; Εμένα ποιος θα μου τις διαβάζει; Ποιος θα μου διαβάζει ιστορίες όταν είμαι στο σκοτάδι και η μαμά κι ο μπαμπάς είναι στη δουλειά τους;

Αν δεν μπορείς να με βοηθήσεις ούτε εσύ που κάνεις παρέα με τα δέντρα όπως κι εγώ, δε θα σου ξαναμιλήσω. Ή μάλλον κάτι χειρότερο, δε θα σε σκεφτώ ποτέ ξανά. Πρέπει να βρεις έναν τρόπο να με βοηθήσεις, έστω και στα κρυφά, δε χρειάζεται να μου το πεις, αρκεί να τον βρεις. Διαφορετικά με τη σκέψη μου θα εξαφανίσω τα κλαδιά κάτω από τον ποπό σου και θα πέσεις στη λάβα με τους κροκόδειλους ή στο χώμα που για σένα είναι ακόμα χειρότερο αφού ορκίστηκες ότι δε θα κατεβείς ποτέ ξανά από τα δέντρα.

Η Εστελά λέει πάντα ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνες μας, ότι δε χρειαζόμαστε τίποτε απολύτως. Εγώ, όμως, αν θες να ξέρεις, χρειάζομαι κάτι. Μου το υπόσχεσαι, Κόζιμο; Θα με βοηθήσεις;

Σταματάω για να χαϊρετήσω την ιερασιά.
Από τον δρόμο που διασχίζω κάνω περνώ
μαζί με τον μπαμπά μου και τη βλέπω από μακριά (λίγο μακριά).

Προσπαθώ να την εντοπίσω με τα μάτια μου όλημερα
Μπορεί να είναι θάμνος, αλλά είναι εκεί.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN: 978-618-01-3419-3

9 786180 134193

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22414